

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 34C/1/2003
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7010898605
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Slobodníková
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2018:7010898605.35

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I sudkyňou JUDr. Ivetou Slobodníkovou v spore žalobkyne: H. bytom v I., zastúpenej JUDr. Rolandom Kovácom, advokátom so sídlom v Košiciach, Mäsiarska 30, proti žalovanému: A., bytom v I., zastúpeného Advokátskou spoločnosťou JUDr. Patrik Holinga s.r.o., so sídlom v Košiciach, Hlavná 25, o náhradu mzdy s príslušenstvom

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 2 120,23 Eur so 17,6 % úrokom z omeškania zo sumy 123,48 Eur od 31. 5. 2000 do zaplataenia, zo sumy 246,96 Eur od 1. 7. 2000 do zaplataenia, zo sumy 370,44 Eur od 31. 7. 2000 do zaplataenia, zo sumy 493,93 Eur od 31. 8. 2000 do zaplataenia, zo sumy 617,41 Eur od 1. 10. 2000 do zaplataenia, zo sumy 740,89 Eur od 31. 10. 2000 do zaplataenia, zo sumy 864,37 Eur od 1. 12. 2000 do zaplataenia, zo sumy 987,85 Eur od 31. 12. 2000 do zaplataenia, zo sumy 1 111,33 Eur od 31. 1. 2001 do zaplataenia, zo sumy 1 234,81 Eur od 1. 3. 2001 do zaplataenia, zo sumy 1 358,30 Eur od 31. 3. 2001 do zaplataenia, zo sumy 1 481,78 Eur od 1. 5. 2001 do zaplataenia, zo sumy 1 605,26 Eur od 31. 5. 2001 do zaplataenia, zo sumy 1 728,74 Eur od 1. 7. 2001 do zaplataenia, zo sumy 1 852,22 Eur od 31. 7. 2001 do zaplataenia, zo sumy 1 975,70 Eur od 31. 8. 2001 do zaplataenia, zo sumy 2 099,18 Eur od 1. 10. 2001 do zaplataenia, zo sumy 2 222,66 Eur od 31. 10. 2001 do zaplataenia, zo sumy 2 346,15 Eur od 1. 12. 2001 do zaplataenia, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti konanie z a s t a v u j e .

Žalobkyni p r i z n á v a proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou na Okresný súd Košice I dňa 11. 4. 2000, doplnenou dňa 19. 9. 2013 domáhala vyslovenia neplatnosti pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 31. 12. 1999 a určenia, že pracovná zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú. Žiadala, aby súd zaviazal žalovaného na náhradu mzdy od 1. 4. 2000 do 30. 11. 2001 vo výške 2 120,23 Eur s príslušenstvom a na náhradu trov konania. K žalobe pripojila pracovnú zmluvu uzatvorenú dňa 24. 9. 1999, pracovnú zmluvu uzatvorenú dňa 31. 12. 1999, list Okresného úradu práce Košice I zo dňa 23. 3. 2000. Dňa 30. 8. 2000 žalobu doplnila a doručila listinné dôkazy - pracovnú zmluvu zo dňa 1. 10. 1999, pracovnú zmluvu zo dňa 1. 1. 2000, sťažnosť na zamestnávateľa zo dňa 1. 6. 2000, odpoveď na sťažnosť zo dňa 23. 3. 2000, žiadosť o pridelenie práce, zrušenie pracovného pomeru zo dňa 11. 4. 2000, žiadosť o pridelenie práce alebo rozviazanie pracovného pomeru zo dňa 4. 4. 2000, vysvedčenie o maturitnej skúške a výučný list.

2. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe doručenom súdu dňa 6. 12. 2000 uviedol, že so žalobkyňou uzatvoril pracovnú zmluvu dňa 24. 9. 1999 na vykonávanie práce barman - čašník so skúšobnou dobou 3 mesiace s platnosťou od 1. 10. 1999 do 31. 12. 1999. Pri úvodnom pohovore ho upozornila, že si vybavuje podnikateľskú činnosť, ktorú bude prevádzkovať vo svojom rodinnom dome v

I. Dohodli sa, že ak to bude aktuálne, rozviažu pracovný pomer kedykoľvek. Termín odchodu mu oznámi, aby vedel nájsť náhradu. V polovici septembra 1999 počas pracovnej smeny žalobkyne sa dotazoval, vzhľadom k blížiacemu sa termínu skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe, ako sa rozhodla, či bude pokračovať v pracovnom pomere, požiadala ho, že chce zotrvať v pracovnom pomere do konca januára alebo polovice februára 2000. Pri nástupe na smenu dňa 24. 1. 2000 sa dohodli, že pracovný pomer ukončia dohodou dňa 29. 2. 2000. Keď prišla do práce dňa 7. 2. 2000, oboznámil ju so situáciou, ktorá vznikla na pracovisku a požiadala ju, aby prišla do kancelárie, kde spíšu zápis o škode. Škoda vznikla dňa 31. 1. 2000, keď iná pracovníčka mu oznámila, že na pracovisku chýbajú 4 kusy stoličky v hodnote 1 ks 1 850,- Sk, ktoré museli byť odcudzené v týždni, kedy pracovala žalobkyňa. Pracovný kolektív označil za vinnú žalobkyňu. Dňa 9. 2. 2000 vo večerných hodinách telefonicky zavola manžel žalobkyne, že v utorok večer vhodil lístok o práceneschopnosti žalobkyne do poštovej schránky. Počas týchto dní, keďže lístok o práceneschopnosti nenašiel, vykazoval žalobkyňi absenciu. Dňa 11. 2. 2000 mu poštou došlo hlásenie o pracovnej neschopnosti žalobkyne, ktorá od 7. 2. 2000 je práceneschopná. Manžel žalobkyne dňa 1. 3. 2000 požiadal žalovaného o zápočet rokov, lebo manželka je veľmi nemocná. Listom zo dňa 4. 4. 2000 ho žalobkyňa žiadala o pridelenie práce alebo o rozviazanie pracovného pomeru. Dňa 10. 4. 2000 žalobkyňu vyzval telegramom, aby nastúpila do práce. Na telegram nereagovala, preto ku dňu 15. 4. 2000 jej poslal list poštou o zrušení pracovného pomeru zo dňa 11. 4. 2000. Žalovaný doručil súdu potvrdenie o pracovnej neschopnosti žalobkyne zo dňa 7. 2. 2000, zápočet rokov žalobkyne zo dňa 29. 2. 2000, oznámenie žalovaného o skončení pracovného pomeru dohodnutého na dobu určitú zo dňa 25. 2. 2000, list žalobkyne zo dňa 4. 4. 2000 - žiadosť o pridelenie práce alebo o rozviazanie pracovného pomeru, zrušenie pracovného pomeru - oznámenie žalovaného o skončení pracovného pomeru ku dňu 15. 4. 2000 zo dňa 11. 4. 2000, kópiu podacieho lístka označeného pečiatkou Pošty Košice 1, telegram zo dňa 10. 4. 2000, ktorým vyzval žalobkyňu na nástup do práce dňa 12. 4. 2000.

3. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 10. 7. 2002 vypovedala, že nastúpila do zamestnania dňa 1. 10. 1999 na základe pracovnej zmluvy, ktorá s ňou bola uzatvorená dňa 24. 9. 1999 na tri mesiace so skúšobnou dobou 3 mesiace. Po skončení pracovného pomeru bola s ňou uzatvorená nová pracovná zmluva, ktorá bola platná od 31. 12. 1999. V polovici februára 2000 bola práceneschopná so synom a jej zamestnávateľ rozhodol, že s ňou končí pracovný pomer. Bola na úrade práce, kde od nej požadovali pracovné zmluvy a výpoveď a tam ju informovali, že je naďalej v pracovnom pomere. Požiadala preto svojho zamestnávateľa, aby jej prideloval prácu alebo s ňou skončil pracovný pomer. Prvé rozviazanie pracovného pomeru zo dňa 25. 2. 2000 jej nebolo doručené a ďalšie zo dňa 11. 4. 2000 prevzala do vlastných rúk.

4. Žalovaný vo výpovedi na pojednávaní dňa 10. 7. 2002 uviedol, že pri prvom uzavretí pracovnej zmluvy zo dňa 24. 9. 1999 dohodli so žalobkyňou pracovnú zmluvu na 3 mesiace so skúšobnou dobou na 3 mesiace. V decembri 1999 mu žalobkyňa oznámila, že je chorá. Medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená nová pracovná zmluva dňa 31. 12. 1999 z dôvodu, že nutne potreboval barmanku.

5. Rozsudkom zo dňa 11. 7. 2002 č.k. 15C/276/2000-37 súd vyslovil neplatnosť pracovnej zmluvy zo dňa 31. 12. 1999 na dobu určitú a určil, že pracovná zmluva zo dňa 31. 12. 1999 bola uzavretá na dobu neurčitú. Návrh o náhradu mzdy s príslušenstvom vylúčil na samostatné konanie.

6. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 18. 9. 2002.

7. Podaním zo dňa 6. 4. 2004 žalovaný predložil súdu potvrdenie o hrubej mzde žalobkyne za obdobie október, november, december 1999 s tým, že v období od 7. 2. 2000 do 31. 3. 2000 bola žalobkyňa práceneschopná a od 10. 4. 2000 do 16. 4. 2000 bola vypísaná k ošetrovaniu člena rodiny.

8. Rozsudkom zo dňa 1. 10. 2004 č.k. 34C/1/2003-19 súd pripustil zmenu žaloby navrhnutú žalobkyňou čo do výšky náhrady mzdy, zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobkyňi náhradu mzdy za dobu od 1. 4. 2000 do 30. 11. 2001 v sume 74 400,- Sk a úroky z omeškania. V prevyšujúcej časti o zaplatenie úrokov z omeškania súd žalobu zamietol.

9. Uznesením zo dňa 19. 1. 2006 č.k. 4Co/44/2005-49 Krajský súd v Košiciach odmietol odvolanie proti výrokom rozsudku súdu prvého stupňa o pripustení zmeny žaloby a o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo zvyšujúcej časti a v rozsahu zrušenia vec vrátil na ďalšie konanie. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu z vykonaného dokazovania vyplynulo, že strany sporu uzavreli prvú pracovnú zmluvu dňa 24. 9. 1999 s dohodnutým pracovným pomerom na dobu

určitú do 31. 12. 1999. Dňa 31. 12. 1999 uzavreli ďalšiu pracovnú zmluvu s terminovaným pracovným pomerom v trvaní do 29. 2. 2000 a skúšobnou dobou 2 mesiace. Žalovaný na skončenie tohto pracovného pomeru dohodnutého na dobu určitú uplynutím doby dňom 29. 2. 2000 upozornil žalobkyňu listom z 25. 2. 2000 (č.l. 17 v spise 15C/276/2000 Okresného súdu Košice I). Žalobkyňa listom zo 4. 4. 2000 (č.l. 8h v spise 15C/276/2000) požiadala žalovaného o pridelenie práce s odôvodnením, že podľa OÚP - Košice I je i naďalej zamestnaná, a to na dobu neurčitú alebo žiada o zaslanie dokladu o rozviazaní pracovného pomeru. Dňa 11. 4. 2000 podala na súde žalobu o určenie, že pracovná zmluva zo dňa 31. 12. 1999 bola uzavretá na dobu neurčitú a o náhradu mzdy. Žiadosť o pridelenie práce mala byť žalovanému doručená dňa 6. 4. 2000. Na túto výzvu reagoval telegramom doručeným žalobkyňi dňa 10. 4. 2000, v ktorom ju vyzval na nastúpenie do zamestnania dňa 12. 4. 2000. V ďalšom sú v tvrdeniach účastníkov rozpory, keď žalobkyňa v tomto smere uviedla, že na základe telegramu zaslaného jej žalovaným dostavila sa na pracovisko dňa 12. 4. 2000, avšak žalovaný jej oznámil, že si to rozmyslel a odmietol ju zamestnať, kým žalovaný tvrdí opak a to síce, že žalobkyňa dňa 12. 4. 2000 do zamestnania nenastúpila, čím podľa jeho názoru prejavila vôľu, že netrvá na svojom ďalšom zamestnávaní. Žalobkyňa uviedla, že dňa 12. 4. 2000 sa so zreteľom na dovtedajšie skúsenosti so žalovaným dostavila na pracovisko v prítomnosti svedka Y. a preto menovaného navrhovala v konaní na súde prvého stupňa vypočuť ako svedka. Súd prvého stupňa pochybil, keď tento dôkazný návrh žalobkyne neakceptoval a v dôsledku toho zostali neodstránené rozpory účastníkov o tejto skutočnosti závažnej pre posúdenie nároku na náhradu mzdy. Následne bolo žalovanej doručené oznámenie o zrušení pracovného pomeru v skúšobnej dobe zo dňa 11. 4. 2000 (č.l. 8i v spise 15C/276/2000). Podľa tohto oznámenia pracovný pomer mal skončiť dňom 15. 4. 2000. Z dôvodov napadnutého rozsudku nie je možné zistiť, ako súd prvého stupňa tento prejav žalovaného hodnotil a ako sa vysporiadal s jeho dôsledkami. Vzhľadom na rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 11. 7. 2002 č.k. 15C/276/2000-37, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18. 9. 2002 a ktorým bola vyslovená neplatnosť pracovnej zmluvy zo dňa 31. 12. 1999 na dobu určitú a určené, že pracovná zmluva z uvedeného dňa bola uzavretá na dobu neurčitú, je zrejmé, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného neskončil uplynutím doby dňom 29. 2. 2000 a trval naďalej ako pracovný pomer dohodnutý na dobu neurčitú. Pokiaľ žalovaný neumožnil žalobkyňi pokračovať v práci, vznikol jej nárok na náhradu mzdy podľa § 130 ods. 1 Zákonníka práce v relevantnom znení, avšak len odo dňa, kedy mu oznámila, že trvá na ďalšom zamestnávaní (t.j. podľa tvrdenia žalovaného 6. 4. 2000 listom zo 4. 4. 2000 a nie od 1. 4. 2000 ako priznal súd prvého stupňa). Oznámenie o skončení pracovného pomeru ku dňu 15. 4. 2000 je novým zrušovacím prejavom, s ktorým sa bolo potrebné osobitne vysporiadať. Súd prvého stupňa sa v dôvodoch svojho rozsudku nezaoberal otázkou, či zrušovací prejav z 11. 4. 2000 bol žalobkyňi riadne doručený, kedy sa tak stalo, aké bolo následné plynutie lehoty na uplatnenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru podľa § 64 Zákonníka práce v znení v platnom v rozhodnom období a v týchto súvislostiach nehodnotil ani ďalšie okolnosti vyplývajúce z obsahu spisu 15C/276/2000, najmä z obsahu podaní žalobkyne zo dňa 30. 8. 2000 na č.l. 7 - 8, zo dňa 23. 8. 2001 na č.l. 23 a zo dňa 10. 9. 2001 na č.l. 24. Práve obsah týchto podaní bolo potrebné hodnotiť z toho hľadiska, či predmetom konania sa stala aj neplatnosť skončenia pracovného pomeru žalovaným so žalobkyňou zrušovacím prejavom zo dňa 11. 4. 2000, o ktorej doposiaľ nebolo rozhodnuté. V uvedenej súvislosti je nadväzne potrebné aj objasniť prejav žalovaného v odvolaní, že toto rozviazanie pracovného pomeru sám považuje za právne neúčinný právny úkon (č.l. 26). Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa ust. § 221 ods. 1 písm. a/, c/ O.s.p. v znení platnom do 31. 8. 2005 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie.

10. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 10. 10. 2006 vypovedala, že jej bol doručený telegram od žalovaného dňa 10. 4. 2000, ktorým bola vyzvaná na nastúpenie do práce od 12. 4. 2000. V tom čase mala choré dieťa, preto do práce nastúpiť nechcela. Avšak rozmyslela si to a prišla dňa 12. 4. 2000, kde bol jej zamestnávateľ. Zamestnávateľ jej vtedy povedal, že do práce nemá chodiť, bol pri tom prítomný svedok N.. Na základe vyjadrenia žalovaného odišla z práce domov.

11. Žalovaný na pojednávaní dňa 10. 10. 2006 vypovedal, že žalobkyňa dňa 12. 4. 2000 do práce nenastúpila. Žalobkyňa síce prišla v popoludňajších hodinách dňa 12. 4. 2000 so svedkom N., povedal jej, že už ju nebude zamestnávať a že jej poslal list, v ktorom s ňou rozviazal pracovný pomer. Žalobkyňa mala nastúpiť do práce okolo 10,00 hodiny doobeda, lebo vtedy začínala jej pracovná doba. List zo dňa 11. 4. 2000, ktorým žalobkyňi oznámil skončenie pracovného pomeru, zasielal doporučenou poštou dňa 12. 4. 2000 prostredníctvom Pošty Košice 1, o čom svedčí kópia podacieho lístka číslo 81583.

12. Svedok Y. vo výpovedi uviedol, že dňa 12. 4. 2000 bol so žalobkyňou v podniku žalovaného, lebo žalobkyňa sa prišla hlásiť do práce, keď pracovná doba začínala od 10,00 h.. Žalobkyňa ho volala, že nemá dôveru, či ju zamestnávateľ zamestná, či nebude robiť obštrukcie, preto s ňou k zamestnávateľovi išiel. Žalovaný sa vyjadril tak, že má inú pracovnú silu na jej miesto a odišiel preč. Žalobkyňa preto odišla domov.

13. Súd na pojednávaní dňa 13. 2. 2007 vypočul svedkyňu Y., bývalú zamestnankyňu žalovaného ktorá vypovedala, že pracovala u žalovaného, že pri akcii, ktorá mala byť pred dňom 12. 4. 2000 zistili, že zmizli stoličky a že ich niekto odcudzil. Žalovaný vtedy oznámil, že vyhotoví písomný záznam o škode a zavolá políciu. Žalobkyňa na to reagovala tak, že nebude robiť u žalovaného, lebo sa tam kradne a odišla preč. Práve záznam o škode, ktorý chcel žalovaný urobiť, sa dotkol žalobkyne. Smena sa začínala všetkým zamestnancom ráno o 10,00 h. a trvala do večera. Žalovaný telefonicky a telegramom volal žalobkyňu, aby prišla do práce, ale ona nenastúpila, preto zavolať do práce druhú barmanku. Na ďalší deň prišla za žalobkyňu druhá barmanka, konkrétne tá, ktorá mala v tom týždni voľno. Odvtedy žalobkyňu v práci nevidela.

14. Svedok M. syn žalovaného, vo výpovedi uviedol, že v apríli 2000 boli odcudzené z podniku žalovaného stoličky. Keď žalovaný zavolať zamestnancov, chcel spísať záznam o škode a žalobkyňa sa začala rozčuľovať, že nebude v takom zamestnaní, kde sa kradne a odišla. Mala nastúpiť do práce, ale nenastúpila. Počul, ako otec telefonicky žalobkyňu žiadal, aby nastúpila do práce. Viackrát sám vypomáhal otcovi namiesto nej.

15. Svedok R., syn žalovaného, vo výpovedi uviedol, že otec niekoľkokrát telefonoval žalobkyňu, aby prišla do práce. Keďže bol problém s tým, že nemal kto pracovať, volali druhú zamestnankyňu, ktorá u nich robila dlhšie. Žalobkyňa nenastúpila do práce ani do času, kým jej bol zaslaný telegram. Po telegrame, keďže do práce vôbec nenastúpila, považovali vec so žalobkyňou za vybavenú a ukončenú.

16. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Košice I listom zo dňa 26. 2. 2007 oznámil súdu, že žalobkyňa od 26. 4. 2000 do 8. 6. 2002 bola vyradená z evidencie na vlastnú žiadosť, po vyradení sa starala o dieťa do 3 rokov, od 1. 5. 2005 do 17. 8. 2005 pracovala vo firme D. Fénix Košice, od 18. 8. 2005 do 1. 11. 2005 bola umiestnená cez úrad práce, dňa 2. 11. 2005 nastúpila do pracovného pomeru vo firme Giver Slovensko, s.r.o., Rozvojová 2, Košice.

17. Podľa potvrdenia žalovaného k výške hrubej mzdy žalobkyne, žalobkyňa poberala v mesiaci október 1999 hrubú mzdu vo výške 4 830,- Sk, v mesiaci november 1999 hrubú mzdu vo výške 4 410,- Sk, v mesiaci december 1999 hrubú mzdu vo výške 1 920,- Sk, od 7. 2. 2000 do 31. 3. 2000 bola žalobkyňa práceneschopná, od 10. 4. 2000 do 16. 4. 2000 bola vypísaná k ošetrovaniu člena rodiny.

18. Sociálna poisťovňa, pobočka Košice listom zo dňa 21. 2. 2007 oznámila súdu, že žalobkyňa bola nemocensky poistená ako zamestnankyňa závodu B., Privat club MŠ, Zbrojničná 2, Košice od 1. 10. 1999 do 29. 2. 2000, žalobkyňa bola práceneschopná od 7. 2. 2000 do 31. 3. 2000.

19. Svedkyňa Y. zamestnankyňa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice I vypočutá na pojednávaní dňa 23. 5. 2007, uviedla, že žalobkyňa bola zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie od 26. 4. 2000 do 8. 6. 2002.

20. Svedkyňa A., zamestnankyňa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice I, ktorá vykonávala kontrolu sťažnosti žalobkyne na zamestnávateľa, sa k jednotlivým zisteným okolnostiam nevedela vyjadríť. Výsledok kontroly bol taký, ako bol opísaný v písomnom vyjadrení Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice I zo dňa 23. 3. 2000.

21. Okresný súd Košice I rozhodol rozsudkom zo dňa 29. 5. 2007 č.k. 34C/1/2003-138 tak, že zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobkyňu náhradu mzdy vo výške 72 597,- Sk s príslušenstvom, v prevyšujúcej časti, o zaplatenie úrokov z omeškania, žalobu zamietol.

22. Uznesením zo dňa 18. 6. 2009 č.k. 4Co/277/2007-165 Krajský súd v Košiciach zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu na ďalšie konanie. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu žalobkyne bolo

doručené oznámenie o zrušení pracovného pomeru v skúšobnej dobe zo dňa 11. 4. 2000. Súd prvého stupňa v dôvodoch napadnutého rozsudku tento prejav žalovaného vyhodnotil ako neúčinné oznámenie a napriek tomu, že tu ide o nový zrušovací prejav, osobitne sa s ním nevysporiadal. Žalovaný zrejme s poukazom na to, že aj v prípade platnosti dojednania účastníkov v pracovnej zmluve zo dňa 31. 12. 1999 o skúšobnej dobe v trvaní 2 mesiacov by táto skúšobná doba uplynula dňom 28. 2. 2000 a teda ku dňu 15. 4. 2000 by už platne nemohol skončiť so žalobkyňou pracovný pomer v skúšobnej dobe, sám uviedol, že tento právny úkon považuje za právne neúčinný. Súdu prvého stupňa bola daná úprava objasniť tento prejav žalovaného, t.j. zistiť, či z jeho strany ide o späťvzatie svojho úkonu o zrušení pracovného pomeru v skúšobnej dobe. V tomto prípade by sa jednostranné späťvzatie zrušovacieho prejavu stalo účinné len po vyjadrení súhlasu žalobkyne s tým dôsledkom, že právne posúdenie jej nároku za celé sporné obdobie ako náhrady mzdy podľa ust. § 130 ods. 1 Zákonníka práce v relevantnom znení by bolo správne. Pokiaľ však po objasnení prejavu žalovaného nepôjde z jeho strany o jednoznačné späťvzatie jeho zrušovacieho prejavu zo dňa 11. 4. 2000 potrebné bude v konaní sa vypoariadať s otázkou, či predmetom konania sa stala aj neplatnosť tohto skončenia pracovného pomeru a to s prihliadnutím na obsah spisu Okresného súdu Košice I sp.zn. 15C/276/2000 dôsledne podľa úpravy danej mu už v uznesení odvolacieho súdu 4Co/44/2005. Pokiaľ sa totiž žalobkyňa v uvedenom konaní domáhala náhrady mzdy s poukazom aj na neplatnosť zrušenia jej pracovného pomeru zrušovacím prejavom zo dňa 11. 4. 2000, predmetom žaloby bude aj neplatnosť tohto rozviazania pracovného pomeru, o ktorej by súd musel rozhodnúť výrokom rozsudku s následným vznikom nároku na náhradu mzdy podľa § 61 Zákonníka práce vo vyššie uvedenom znení. Odôvodnenie rozhodnutia umožňuje účastníkom konania posúdiť, ktoré skutočnosti súd považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov, ako vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a v konečnom dôsledku akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodnutí o veci samej. Nedostatok riadneho a preskúmateľného odôvodnenia rozhodnutia, znamená porušenie základného práva na súdnu ochranu (č.l. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a č.l. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), spôsobuje, že konanie je zaťažené inou vadou (§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a zároveň je porušením konkrétneho procesného ustanovenia, ktorého bezprostredným následkom bolo odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom. Práve z dôvodu nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvého stupňa vo vyššie uvedených smeroch odvolací súd podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. tento rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti zrušil a v rozsahu zrušenia vec vracia na ďalšie konanie. Pre úplnosť je potrebné dodať, že súd prvého stupňa postupoval nesprávne pri stanovení náhrady mzdy aj z dôvodu, že priznal žalobkyňi náhradu mzdy aj za obdobie od 10. 4. 2000 do 16. 4. 2000 s tým, že od priznanej náhrady mzdy len odpočítal podporu pri ošetrovaní člena rodiny vyplácanú žalobkyňi Sociálnou poisťovňou (946,- Sk). Tento postup súdu prvého stupňa je nesprávny, lebo náhradu mzdy nemožno zamestnancovi priznať za obdobie, počas ktorého poberal nemocenské, t.j. aj za obdobie, kedy nebol schopný vykonávať prácu z dôvodu ošetrovania člena rodiny. Právne bezvýznamné sú však odvolacie námietky žalovaného, pokiaľ vytykal súdu prvého stupňa, že sa nezaoberal skutočnosťou zistenou v dokazovaní, že žalobkyňa bola v čase od 7. 2. 2000 do 31. 3. 2000 práceneschopná a po túto dobu jej nepatrí náhrada mzdy. Aj keď možno súhlasiť s tým, že zamestnancovi nepatrí náhrada mzdy ani za obdobie, keď nebol schopný vykonávať prácu v dôsledku pracovnej neschopnosti, v posudzovanom prípade predmetom konania nie je náhrada mzdy za obdobie, kedy žalobkyňa bola práceneschopná, ale len obdobie od 6. 4. 2000. Úlohou súdu prvého stupňa v ďalšom konaní bude odstrániť vytykané pochybenia, objasniť, či žalovaný svojím vyjadrením, ktorým uznal neúčinnosť svojho zrušovacieho prejavu zo dňa 11. 4. 2000, mienil tento svoj prejav vziať späť, v kladnom prípade zistiť stanovisko žalobkyne k tomuto späťvzatiu, t.j. či s ním súhlasí, v nadväznosti na uvedené si objasniť predmet konania, zákonným spôsobom zistiť priemerný zárobok žalobkyne a len potom vo veci znovu rozhodnúť preskúmateľným rozsudkom, odôvodneným dôsledne podľa ust. § 157 ods. 2 O.s.p..

23. Žalovaný vo výpovedi na pojednávaní dňa 7. 7. 2000 trval na tom, že prejav zo dňa 11. 4. 2000 doručil žalobkyňi. Žalobkyňa sa preto nemôže domáhať neplatnosti výpovede ani okamžitého skončenia pracovného pomeru, keďže uplynula zákonná prekluzívna dvojmesačná doba na podanie žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru.

24. Okresný súd Košice I rozsudkom zo dňa 7. 7. 2010 č.k. 34C/1/2003-187 zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobkyňi náhradu mzdy vo výške 2 120,23 Eur a úroky z omeškania, v prevyšujúcej časti žalobu o zaplatenie úrokov z omeškania zamietol.

25. Uznesením zo dňa 28. 2. 2013 č.k. 4Co/290/2010-209 Krajský súd v Košiciach zrušil rozsudok súdu v napadnutej časti okrem výroku o zamietnutí žaloby a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. Podľa názoru odvolacieho súdu vykonaným dokazovaním je preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 11. 7. 2002 č.k. 15C/276/2000-37, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18. 9. 2002, bola vyslovená neplatnosť pracovnej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi dňa 31. 12. 1999 na dobu určitú a určené, že pracovná zmluva z uvedeného dňa bola uzavretá na dobu neurčitú, preto pracovný pomer žalobkyne neskončil uplynutím doby dňom, do ktorého bolo trvanie pracovného pomeru dojednané v tejto pracovnej zmluve, t.j. dňom 29. 2. 2000, ale trval naďalej ako pracovný pomer dohodnutý na dobu neurčitú. Tiež je preukázané, že následne bolo žalovanej doručené oznámenie žalovaného o zrušení pracovného pomeru v skúšobnej dobe zo dňa 11. 4. 2000, podľa ktorého mal pracovný pomer skončiť dňom 15. 4. 2000. Pokiaľ súd prvého stupňa vyhodnotil uvedené oznámenie o zrušení pracovného pomeru ako neúčinné len všeobecným poukazom na vyššie uvedený rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 11. 7. 2002 č.k. 15C/276/2000-37 (potom čo žalovaný oznámil, že na tomto svojom prejave trvá, neuznáva jeho neúčinnosť a svoj prejav neberie späť) je tento jeho záver o neúčinnosti uvedeného oznámenia nepreskúmateľný. Rozhodnutie súdu vo veci 15C/276/2000 mal totiž len ten dôsledok, že pracovný pomer medzi účastníkmi trval naďalej aj po 29. 2. 2000 a oznámenie o zrušení pracovného pomeru v skúšobnej dobe ku dňu 15. 4. 2000 je novým zrušovacím prejavom, s ktorým sa, ako to odvolací súd vyslovil už vo svojom uznesení, ktorým zrušil prvé rozhodnutie súdu prvého stupňa vo veci (zo dňa 19. 1. 2006 sp. zn. 4Co/44/2005), bolo potrebné osobitne vysporiadať. V uvedenej súvislosti usmernil súd prvého stupňa zaoberať sa aj otázkou, či zrušovací prejav žalovaného z 11. 4. 2000 bol žalobkyni riadne doručený a kedy sa tak stalo (dôkazné bremeno v tomto smere zaťažovalo žalovaného). Dôsledkom takéhoto rozhodnutia by bol vznik nároku na náhradu mzdy podľa § 61 Zákonníka práce v relevantnom znení a nie podľa ust. § 130 ods. 1 Zákonníka práce. V ďalšom konaní uložil súdu prvého stupňa odstrániť vytýkané pochybenia, najmä vyporiadať sa s okolnosťami dôležitými pre posúdenie právneho dôvodu uplatňovaného nároku tak, ako to bolo naznačené, najmä výsluchom žalobkyne k jej podaniam v spise 15C/276/2000 na č.l. 7 - 8, 23 a 24, ozrejmiť, či predmetom konania nie je aj neplatnosť rozviazania pracovného pomeru zrušovacím prejavom žalovaného zo dňa 11. 4. 2000, v kladnom prípade aj o tomto nároku rozhodnúť.

26. Pošta Košice 14, Mliečna 1, Košice v písomnom podaní doručenom súdu dňa 16. 12. 2013 oznámila, že zásielka č. 81583 je z roku 2000 a pošta uchováva prevádzkové doklady len 3 roky odo dňa podania zásielky.

27. Okresný súd Košice I rozsudkom zo dňa 13. 2. 2014 č.k. 34C/1/2003-240 žalobu zamietol, zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy v sume 20,65 Eur s príslušenstvom.

28. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 24. 3. 2015 č.k. 4Co/102/2014-272 zrušil rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výrokoch o trovách konania a v zrušenom rozsahu vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odmietol odvolanie žalobkyne voči výroku rozsudku vo vyhovujúcej časti. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že podací lístok s pečiatkou Pošty Košice 1 preukazuje doručenie tohto listinného dôkazu žalobkyni a doručenie tohto listinného dôkazu nemožno vyvodiť ani zo skutočnosti, že žalobkyňa v konaní nepoprela, že zrušovací prejav jej bol doručený. Dôvodnou sa totiž javí námietka žalobkyne o tom, že sa tak mohlo stať v priebehu konania, keď získala možnosť s týmto zrušovacím prejavom sa ako s listinným dôkazom oboznámiť. Z tejto skutočnosti však nemožno vyvodiť záver o zákonom doručení tohto listinného dôkazu žalobkyni. Navyše pre platnosť zrušenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe je nevyhnutné, aby sa tak stalo počas plynutia skúšobnej doby a nie až po ukončení pracovného pomeru uzavretého na skúšobnú dobu. Súdu prvej inštancie vytkol, že nerozhodol o zmene žaloby navrhutej zo strany žalobkyne na č.l. 24 spisu vedeného pod sp. zn. 15C/276/2000, z ktorého prejavu možno vyvodiť, že sa domáha doplnením žaloby zo dňa 10. 9. 2001 neplatnosti skončenia pracovného pomeru na základe listu žalovaného zo dňa 11. 4. 2000. Uložil súdu po vrátení veci doplniť dokazovanie v naznačenom smere (posúdiť zrušovací prejav žalovaného z 11. 4. 2000 podľa jeho obsahu). Pokiaľ súd uzavrie, že takým spôsobom došlo k ukončeniu pracovného pomeru jedným zo spôsobov uvedených v Zákonníku práce, bude potrebné skúmať, či takýto prejav bol riadne žalobkyni doručený zákonným spôsobom a kedy sa tak stalo. Až následne bude možné vo veci rozhodnúť. Rozhodnutie bude potrebné odôvodniť v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. tak, aby bolo preskúmateľné nielen pre účastníkov konania, ale aj pre odvolací súd.

29. Uznesením zo dňa 16. 6. 2015 č.k. 34C/1/2003-288 súd pripustil zmenu žaloby, podľa návrhu žalobkyne zo dňa 10. 9. 2001 (§ 95 OSP), v zmysle ktorého sa žalobkyňa domáhala vyslovenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru na základe listu žalovaného zo dňa 11. 4. 2000. Rozsudkom zo dňa 3. 9. 2015 č.k. 34C/1/2003-304 súd žalobu o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru zamietol.

30. V rámci informatívneho výsluchu dňa 12. 4. 2016 súd vyzval žalobkyňu, aby predložila dôkaz, kedy oznámenie o zrušení pracovného pomeru zo dňa 11. 4. 2000 jej bolo doručené, lebo v odvolaní zo dňa 5. 11. 2015 namietala, že podací lístok predložený žalovaným nepreukazuje doručenie listiny. Žalobkyňa k tomu uviedla, že si nepamätá, ako to presne bolo. Žalovaný tvrdil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 11. 4. 2000 doručoval žalobkyňi, predložil podací lístok s podacím číslom 81583 označený pečiatkou Pošty Košice 1.

31. Uznesením zo dňa 17. 5. 2016 č.k. 9Co/196/2016-337 Krajský súd v Košiciach zrušil rozsudok a vrátil vec súdu prvého stupňa na nové konanie. Obsah zrušovacieho prejavu bolo potrebné posúdiť za použitia výkladového pravidla uvedeného v § 240 Zákonníka práce, nakoľko obsah tohto listinného dôkazu naznačuje, že ním malo dôjsť k zrušeniu pracovného pomeru v skúšobnej dobe zo strany zamestnávateľa. Odvolací súd vyslovil právny názor, že podací lístok s pečiatkou Pošty Košice 1 nepreukazuje doručenie tohto listinného dôkazu žalobkyňi a doručenie tohto listinného dôkazu nemožno vyvodiť ani zo skutočnosti, že žalobkyňa v konaní nepoprela, že zrušovací prejav jej bol doručený. Dôvodnou sa javí námietka žalobkyne o tom, že sa tak mohlo stať v priebehu konania, keď získala možnosť so zrušovacím prejavom, ako aj s listinnými dôkazmi obsiahnutými v spise sa oboznámiť. Z tejto skutočnosti však nemožno vyvodiť záver o zákennom doručení tohto listinného dôkazu žalobkyňi. Navyše pre platnosť zrušenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe je nevyhnutné, aby sa tak stalo počas plynutia skúšobnej doby a nie až po ukončení pracovného pomeru uzavretého na skúšobnú dobu. Odvolací súd nariadil súdu prvého stupňa doplniť dokazovanie v naznačenom smere (posúdiť zrušovací prejav žalovaného z 11. 4. 2000 podľa jeho obsahu). Pokiaľ by súd prvého stupňa uzavrel, že takýmto spôsobom došlo k ukončeniu pracovného pomeru v zmysle Zákonníka práce, bolo potrebné skúmať, či takýto prejav bol riadne žalobkyňi doučený zákonným spôsobom a kedy sa tak stalo. K otázke posúdenia doručenia zrušovacieho prejavu, a či sa tak stalo zákonným spôsobom bol súd prvého stupňa viazaný právnym názorom vysloveným v tomto uznesení.

32. Súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 31. 1. 2017 č.k. 34C/1/2003-348 tak, že žalobu o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru zamietol. Žalobu o náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie. Po vykonanom dokazovaní súd právne uzavrel, že žalobu žalobkyňa nepodala na súde včas, a to ani v posledný deň prekluzívnej lehoty vyplývajúcej z ust. § 64 Zákonníka práce (zákon č. 65/1965 Zb.), najneskôr dva mesiace odo dňa, keď sa pracovný pomer mal týmto rozviazaním skončiť, preto jej nárok zanikol.

33. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 27. 4. 2018 č.k. 9Co/248/2017-373 zrušil rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie. V odôvodnení rozsudku uviedol, že z hľadiska skutkových okolností považuje odvolací súd za významné, že rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 11. 7. 2002 č.k. 15C/276/2000-37, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18. 9. 2002, bola vyslovená neplatnosť pracovnej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi dňa 31. 12. 1999 na dobu určitú a určené, že pracovná zmluva z uvedeného dňa bola uzavretá na dobu neurčitú. Preto pracovný pomer žalobkyňi neskončil uplynutím doby dňom, do ktorého bolo trvanie pracovného pomeru dojednané v tejto pracovnej zmluve, t.j. dňom 29. 2. 2000, ale trval naďalej ako pracovný pomer dohodnutý na dobu neurčitú.

34. Predmetom tohto konania sa stala otázka skúmania neplatnosti rozviazania pracovného pomeru medzi stranami sporu zrušovacím prejavom žalovaného zo dňa 11. 4. 2000. Podstatným pre rozhodnutie v danej veci sa stalo preto zistenie, či tento zrušovací prejav žalovaného z 11. 4. 2000 bol žalobkyňi riadne doručený, a kedy sa tak stalo, keďže žalovaná túto skutočnosť v konaní poprela. V tej súvislosti už vo svojich skorších rozhodnutiach Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (uznesenie zo dňa 28. 2. 2013 č.k. 4Co/290/2010-209, uznesenie zo dňa 24. 3. 2015 č.k. 4Co/102/2014-272, uznesenie zo dňa 17. 5. 2016 č.k. 9Co/196/2016-337) vyslovil svoj právny názor, ktorý je tak ako vyplýva z vyššie uvedeného pre súd prvej inštancie záväzný, že obsah tohto zrušovacieho prejavu bolo potrebné posúdiť za použitia výkladového pravidla uvedeného v § 240 Zákonníka práce, keďže obsah tohto listinného dôkazu naznačuje, že ním malo dôjsť k „zrušeniu pracovného pomeru“ zo strany zamestnávateľa. Odvolací súd tiež vyslovil svoj právny názor, že podací lístok s pečiatkou pošty Košice I nepreukazuje

doručenie tohto listinného dôkazu žalobkyni a doručenie tohto listinného dôkazu nemožno vyvodiť ani zo skutočnosti, že žalobkyňa v konaní nepoprela, že tento zrušovací prejav jej bol doručený. Dôvodnou sa totiž javí námietka žalobkyne o tom, že sa tak mohlo stať v priebehu konania, keď získala možnosť sa so zrušovacím prejavom, ako aj s listinnými dôkazmi obsiahnutými v spise oboznámiť. Z tejto skutočnosti nemožno vyvodiť záver o zákennom doručení tohto listinného dôkazu žalobkyni (bod 34 uznesenia).

35. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci napriek vyslovenému názoru odvolacieho súdu v otázkach skúmania doručenia spomínaného listinného dôkazu, po preskúmaní listinného dôkazu, ktorým je kópia podacieho lístka č. 81583 označená pečiatkou pošty Košice I zo dňa 12. 4. 2000 vyvodil ten skutkový záver, že daný listinný dôkaz bol cestou pošty žalobkyni doručený doporučenou zásielkou po 12. 4. 2000. V tej súvislosti uviedol v napadnutom rozsudku, že žalobkyňa žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, že tento listinný dôkaz jej nebol doručený, neponúkla (bod 35 uznesenia).

36. So spomínanými úvahami súdu prvej inštancie odvolací súd nesúhlasí. Predovšetkým je potrebné súdu prvej inštancie vytknúť, že napriek skôr vyslovenému právneho názoru odvolacieho súdu dôkazné bremeno o preukázaní doručenia spomínaného listinného dôkazu preniesol na žalobkyňu a tiež, že nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy (bod 36 uznesenia).

37. Predmetom konania je nárok žalobkyne na vyslovenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru na základe listu žalovaného zo dňa 11. 4. 2000. Pokiaľ preto žalobkyňa tvrdí, že tento list jej nebol doručený zákonným spôsobom (doporučene do vlastných rúk) a domáha sa z tohto dôvodu neplatnosti skončenia pracovného pomeru, dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že sa tak stalo, zaťažuje žalovaného. Výpoveď z pracovného pomeru v zmysle § 61 Zákonníka práce alebo okamžité skončenie pracovného pomeru v zmysle § 70 Zákonníka práce musia byť urobené písomne a doručené druhej strane v zmysle § 266a zákonníka práce, pod následkom ich neplatnosti. Vychádzajúc z hypotézy týchto spomenutých právnych noriem je potom zrejmé, že dôkazné bremeno o preukázaní skutočnosti, že napadnutý zrušovací prejav bol žalobkyni riadne doručený, zaťažuje žalovaného (bod 39 uznesenia).

38. Žalovaný v konaní doposiaľ nepredložil žiaden listinný dôkaz, ktorým by preukázal doručenie spomínaného listinného dôkazu žalobkyni. Za takýto dôkaz nemožno považovať podací lístok č. 81583 označený pečiatkou pošty Košice I zo dňa 12. 4. 2000, nakoľko tento nie je potvrdením o doručení zásielky žalobkyni. Relevantným listinným dôkazom by bola doručenka, ktorá je písomnosťou a zároveň právnou skutočnosťou, ktorá osvedčuje vykonanie doručenia určitej osobe, ako aj čas doručenia (§ 45 ods. 2 O.s.p. účinného v čase údajného doručenia zásielky žalobkyni). Žalovaný však takýmto listinným dôkazom nedisponuje (bod 40 uznesenia).

39. Za takejto dôkaznej situácie akékoľvek iné úvahy súdu, ktorý by preukázanie doručenia inkriminovanej listiny žalobkyni vyvodzoval z konania žalobkyne, či už vo vzťahu súdu v tejto veci alebo k iným orgánom (Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Košice I) nie sú namieste a nemôžu byť dôkazom o doručení tejto zásielky žalobkyni (bod 41 uznesenia).

40. Pokiaľ teda súd prvej inštancie vyvodil záver o doručení zrušovacieho prejavu žalovaného zo dňa 11. 4. 2000 žalobkyni najneskôr v období do 26. 4. 2000, takýto záver je potrebné považovať za arbitrárny. Hodnotenie vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu je potrebné považovať v rozpore s ust. § 191 CSP, nakoľko z vykonaných dôkazov pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové zistenia súdom prvej inštancie. Za nesprávne a arbitrárne je tak potrebné považovať aj ďalšie úvahy súdu prvej inštancie o tom, že žalobkyňa nedodržala prekluzívnu dvojmesačnú dobu určenú v § 64 Zákonníka práce a rovnako aj skúmanie otázky včasného doručenia zrušovacieho prejavu žalovaným žalobkyni v zmysle § 53 ods. 2 Zákonníka práce (bod 42 uznesenia).

41. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie, pokiaľ nedôjde k zmene skutkového stavu, vychádzať z toho, že žalovaný v konaní nepreukázal, že by jeho zrušujúci prejav zo dňa 11. 4. 2000 bol žalobkyni zákonným spôsobom doručený. Za takejto situácie je potrebné tento zrušovací prejav považovať za neplatný právny úkon (bod 44 uznesenia).

42. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 4. 10. 2018 žiadala, aby súd jej návrhu o náhradu mzdy vyhovel tak, ako bol podaný žalobou a špecifikovaný v písomnom podaní, ktorý bol súdu doručený dňa 19. 9. 2013.

43. Žalovaný žiadal, aby súd žalobu zamietol z dôvodu, že žaloba nebola podaná v zákonom stanovenej lehote vyplývajúcej z ust. § 64 Zákonníka práce, lebo žalobkyňa podala žalobu po uplynutí dvojmesačnej prekluzívnej lehoty.

44. Podľa § 130 ods. 1 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce účinného v čase vzniku nároku, ak nemohol zamestnanec vykonávať prácu pre iné prekážky na strane zamestnávateľa, ako sú uvedené

v predchádzajúcom ustanovení, poskytne mu zamestnávateľ náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku, pokiaľ predpisy uvedené v § 131 neustanovujú inú výšku náhrady mzdy.

45. Podľa § 275 ods. 2 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce, priemerným zárobkom zamestnanca na pracovnoprávne účely sa rozumie priemerný hrubý zárobok, pokiaľ pracovnoprávne predpisy neustanovujú inak.

46. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 1/1992 Zb. o mzde, odmene za pracovnú pohotovosť a o priemernom zárobku v znení neskorších právnych predpisov, priemerný zárobok na pracovnoprávne účely zisťuje zamestnávateľ z hrubej mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodnom období a z doby odpracovanej v rozhodnom období.

47. Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona, pokiaľ nie je ustanovené inak, je rozhodným obdobím predchádzajúci kalendárny štvrťrok; priemerný zárobok sa zisťuje k 1. dňu nasledujúceho kalendárneho mesiaca.

48. Podľa § 17 ods. 5 citovaného zákona priemerný zárobok sa zisťuje ako priemerný hodinový zárobok, prípadne ako priemerný denný (smenový) zárobok.

49. Podľa 256 ods. 1 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce, účastník, ktorý včas a riadne neuspokojí nárok druhého účastníka, je v omeškaní.

50. Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

51. Predmetom konania je náhrada mzdy uplatnená žalobkyňou žalobou doručenu súdu dňa 11. 4. 2000 za obdobie od 1. 4. 2000 do 30. 11. 2001 vo výške 2 120,23 Eur a úroky z omeškania, doplnenou v písomnom podaní doručenom súdu dňa 19. 9. 2013, ako aj náhrada trov konania.

52. Podstatné pre konanie bolo, že rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 11. 7. 2002 č.k. 15C/276/2000-37, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18. 9. 2002 bola vyslovená neplatnosť pracovnej zmluvy zo dňa 31. 12. 1999 uzatvorenej na dobu určitú a určené, že pracovná zmluva z uvedeného dňa bola uzatvorená na dobu neurčitú.

53. Žalobkyňa listom zo dňa 4. 4. 2000 požiadala žalovaného o pridelenie práce alebo o doručenie dokladu o rozviazaní pracovného pomeru. Dňa 10. 4. 2000 žalovaný vyzval žalobkyňu telegramom, aby nastúpila do zamestnania dňa 12. 4. 2000. Žalovaný doručil žalobkyňi list zo dňa 11. 4. 2000, že s ňou ruší pracovný pomer ku dňu 15. 4. 2000.

54. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v bode 44 uznesenia zo dňa 27. 4. 2018 č.k. 9Co/248/2017-373, ktorý je pre súd prvej inštancie záväzný (ust. § 391 ods. 2 CSP), je potrebné vychádzať z toho, že zrušujúci prejav zo dňa 11. 4. 2000 nebol žalobkyňi doručený zákonným spôsobom a považovať ho za neplatný právny úkon.

55. V období po 12. 4. 2000 neumožnil žalovaný žalobkyňi pokračovať v práci, čo vyplynulo z dokazovania. Najneskôr dňom 26. 4. 2000 sa žalobkyňa zaevidovala v evidencii nezamestnaných príslušného úradu práce, sociálnych vecí a rodiny do 8. 6. 2002, ktorým dňom bola vyradená na vlastnú žiadosť z evidencie uchádzačov o zamestnanie, lebo sa starala o dieťa do 3 rokov. Žalobkyňi vznikol nárok na náhradu mzdy dňom 6. 4. 2000, keď zamestnávateľovi oznámila, že trvá na ďalšom zamestnávaní listom zo dňa 4. 4. 2000, ktorý bol žalovanému doručený dňa 6. 4. 2000.

56. Základom pre výpočet priemerného zárobku žalobkyne bola hrubá mzda žalobkyne zúčtovaná na výplatu v rozhodnom období (ust. § 17 ods. 1 zákona č. 1/1992 Zb.). Rozhodným obdobím bola doba od vzniku zamestnania do konca kalendárneho štvrťroka, lebo žalobkyňa začala u žalovaného pracovať v priebehu kalendárneho štvrťroka (ust. § 17 ods. 2, 3 zákona č. 1/1992 Zb.). Výška hrubej mzdy žalobkyne za október 1999 predstavovala 4 830,- Sk, za november 1999 4 410,- Sk, za december 1999 1 920,- Sk. Priemerný hrubý mesačný zárobok žalobkyne bol vo výške 3 720,- Sk, t.j. 123,- Eur (4 830,- Sk + 4 410,- Sk + 1 920,- Sk : 3). Priemerný denný zárobok žalobkyne bol vo výške 171,40 Sk, t.j. 5,- Eur (3 720,- Sk : 21,7 dní v mesiaci) podľa ust. § 17 ods. 5 zákona č. 1/1992 Zb..

57. Súd priznal žalobkyňi náhradu mzdy za obdobie od 6. 4. 2000 do 30. 11. 2001 (123,- Eur x 20 mesiacov) vo výške 2 120,23 Eur (t.j. od oznámenia žalobkyne, že trvá na ďalšom zamestnávaní, do obdobia, dokedy žiadala náhradu mzdy), lebo žalobkyňa vymedzila v žalobe rozsah náhrady mzdy ako dominus litis.

58. Na základe uvedených dôvodov a citovaných zákonných ustanovení súd žalobe v celom rozsahu vyhovel.

59. Žalovaný sa nezaplatením mzdy žalobkyni riadne a včas dostal do omeškania s povinnosťou zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania v rozsahu a výške uvedenej vo výrokovej časti rozsudku (ust. § 256 ods. 1 ZP, § 3 NV SR č. 87/1995 Z.z.).

60. Súd priznal žalobkyni úroky z omeškania vo výške dvojnásobku diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k 1. dňu omeškania. Výška diskontnej sadzby ku dňu omeškania predstavovala 8,8 % a dvojnásobok predstavoval 17,6 %. Súd priznal úroky z omeškania od nasledujúceho dňa po dni, kedy bola ten ktorý mesiac mzda splatná.

61. V časti o zaplatenie úrokov z omeškania zobrala žalobkyňa v písomnom podaní zo dňa 19. 9. 2013 žalobu späť, preto súd podľa ust. § 145 CSP konanie o zaplatenie úrokov z omeškania zastavil.

62. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

63. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

64. Žalobkyňa bola v konaní úspešná v rozsahu 100 %. Súd jej preto priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku **m o ž n o** podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Košice I písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka, ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, **m ô ž e** žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.